

UČEBNÍ TEXTY
UNIVERZITY KARLOVY

ZÁKLADY HISTOLOGIE

Jaroslav Slípka
Zbyněk Tonar

KAROLINUM

Základy histologie

Jaroslav Slípka
Zbyněk Tonar

Recenzovaly:

doc. MUDr. Jitka Kočová, CSc.

doc. RNDr. Viera Pospíšilová, CSc.

Vydala Univerzita Karlova

Nakladatelství Karolinum

jako učební text pro Lékařskou fakultu UK v Plzni

Sazba DTP Nakladatelství Karolinum

Druhé vydání

© Univerzita Karlova, 2018

Text © Jaroslav Slípka – heirs, Zbyněk Tonar, 2018

ISBN 978-80-246-3934-5

ISBN 978-80-246-3983-3 (online : pdf)

Univerzita Karlova

Nakladatelství Karolinum 2018

www.karolinum.cz

ebooks@karolinum.cz

OBSAH

PŘEDMLUVA	7
1. BUŇKA	10
1.1 Buněčné membrány	12
1.2 Jádro	16
1.2.1 Chromatin	17
1.3 Buněčný cyklus	21
1.3.1 Mitóza	23
1.4 Ribosomy	26
1.5 Endoplasmatické retikulum (ER)	27
1.5.1 Hrubé (granulární) endoplasmatické retikulum (GER)	27
1.5.2 Hladké (agranulární) endoplasmatické retikulum (HER)	27
1.6 Golgiho komplex (Golgiho aparát)	29
1.7 Mitochondrie	29
1.8 Lyzosomy	31
1.9 Peroxisomy (mikrotělíška)	31
1.10 Cytoskelet	31
1.10.1 Mikrotubuly	32
1.10.2 Centrosom (diplosom)	32
1.10.3 Mikrofilamenta	33
1.10.4 Intermediární filamenta	33
1.11 Buněčné inkluze	34
2. TKÁŇĚ	35
2.1 Epitelová tkáň	35
2.1.1 Apikální povrchy epitelů	36
2.1.1.1 Mikrokilky	36
2.1.1.2 Stereocilie	36
2.1.1.3 Kinocilie	36
2.1.2 Bazální membrána	38
2.1.3 Buněčná adheze	38

2.1.3.1	Spojovací komplex	39
2.1.4	Krycí epitely	40
2.1.4.1	Jednovrstevné epitely	40
2.1.4.2	Vícevrstevné (vrstevnaté) epitely	41
2.1.5	Žlázové epitely	42
2.1.5.1	Žlázy exokrinní	42
2.2	Pojivová tkáň	46
2.2.1	Vazivo	47
2.2.1.1	Buňky	47
2.2.1.2	Mezibuněčná hmota (matrix)	51
2.2.1.3	Typy vazivové tkáně	54
2.2.2	Chrupavka	55
2.2.2.1	Hyalinní chrupavka	56
2.2.2.2	Elastická chrupavka	57
2.2.2.3	Vazivová chrupavka	57
2.2.3	Kost	58
2.2.3.1	Spongiózní (houbovitá) kost	59
2.2.3.2	Kompaktní kost	60
2.2.3.3	Osifikace	61
2.2.4	Zub	65
2.2.4.1	Vývoj zubu	65
2.2.4.2	Histologie součástí zubu	70
2.2.5	Krev	74
2.2.5.1	Plasma	74
2.2.5.2	Erytrocyty	74
2.2.5.3	Leukocyty	77
2.2.5.4	Trombocyty	83
2.2.5.5	Hemopoeza (krvetvorba)	84
2.3	Svalová tkáň	86
2.3.1	Hladká svalovina	87
2.3.2	Příčně pruhovaná svalovina (kosterní a srdeční)	88
2.4	Nervová tkáň	97
2.4.1	Vlastní tkáň nervová	97
2.4.1.1	Klasifikace neuronů	98
2.4.1.2	Cytologická stavba neuronu	100
2.4.1.3	Nemyelinizovaná vlákna	103
2.4.1.4	Myelinizovaná vlákna v CNS	103
2.4.1.5	Periferní nerv	104
2.4.1.6	Synapse a reflexní oblouk	104
2.4.1.7	Sensitivní receptory	105
2.4.2	Neuroglie	112

2.4.2.1 Astrocyty	113
2.4.2.2 Oligodendrocyty	114
2.4.2.3 Buňky mikroglie	114
2.4.2.4 Buňky ependymální	114
2.4.2.5 Satelitové buňky	115
2.4.3 Meningy	116
2.4.3.1 Pia mater	117
2.4.3.2 Arachnoidea	117
2.4.3.3 Dura mater	117
2.4.4 Bariéra krev–mozek (hematoencefalická bariéra)	117
2.4.5 Mozkomíšni mok	117
Seznam vyobrazení	119
Doporučená literatura	123

PŘEDMLUVA

Histologie je věda o tkáních, složených z buněk, většinou stejného původu, stavby a funkce. Tyto tkáně vytvářejí orgány, o nichž pojednává mikroskopická anatomie, zvaná také speciální histologie.

Histologie je poměrně mladá věda, která se postupně oddělovala od anatomie během vývoje mikroskopické techniky, jakož i techniky přípravy tenkých řezů biologického materiálu k mikroskopování. Zásadní podmínkou vzniku histologie byl ovšem objev a zdokonalování optického mikroskopu (Antoni van Leeuwenhoek, 1632–1723). Jednoduchý mikroskop umožnil, že už v 17. století popsal Robert Hooke při studiu korku základní stavební jednotky, které nazval ve svém spise *Micrographia* (1665) komůrky – cellulae. Tento objev rostlinné buňky stimuloval badatele k pátrání po analogické stavbě tkání živočišných.

Celé 18. století bylo ovlivněno teorií *panspermie*, v níž její zakladatel G. L. Buffon (1707–1788) považoval organismus za konglomerát živých mikroskopických útvarů typu jakýchsi prvoků. Tato představa o integraci pračásteček přivedla francouzského chirurga M. F. Bichata (1771–1802) k pitvě tkání člověka jehlami pod skleněnou čočkou a k popisu 21 druhů tkání v jeho *Anatomie générale* (1801), která bývá považována za první histologický spis.

Do snah o poznání elementární stavby organismů se velice aktivně zapojila také škola našeho vynikajícího vědce J. E. Purkyně (1787–1869). Jeho vratslavský asistent Gabriel Valentin (1810–1883) ve svém obsáhlém latinském spise *Histiogeniae plantarum atque animalium inter se comparatae* (1835) už popisuje shodu rostlinných buněk a živočišných zrnčec (Purkyňův termín pro živočišnou buňku) v jejich prvotním původu, ale odlišnost jejich další diferenciaci. Valentin pak podává pokus o třídění tkání. Jeho buněčné tkáně nejsou už jen statické stavební jednotky, ale jde o jednotky blastémové, v neustálé diferenciaci.

Ani Purkyňova známá, ale nepublikovaná přednáška na sjezdu přírodopzpytců v Praze r. 1837, v níž popisoval zrnčkovou stavbu nervové tkáně, nepřiznala Purkyňově škole prioritu ve formulaci buněčné teorie. Ta je dnes přisuzována Theodoru Schwannovi (1810–1882), který ve svém spise o *Mikroskopické shodě ve stavbě a růstu živočichů a rostlin* (1839) jasněji koncipoval identitu mezi buňkami všech živých organismů.

Po těchto, většinou latinsky, francouzsky a německy psaných pokusech o třídění tkání, přichází vzápětí první české „tkaninosloví“, jak zní starý český název pro histologii, sepsaný Purkyňovým přítelem, anatomem Václavem Staňkem (1804–1871) a publikovaný už v roce 1840 jako část jeho učebnice *Pitvy*, tj. anatomie. Autor podává třídění na „tkaniny, ze kterých se jednotlivé oudy čili ústroje sestávají“. Jeho deset tkání je už pojato jako tkáně buněčné (sklípkovatina).

V průběhu 19. století došlo k rozvoji poznatků o buňce a tak už 1892 vzniká první česká učebnice Histologie a mikroskopická anatomie z pera vynikajícího českého anatoma Jana Janošíka (1854–1927).

Ve 20. století a také na úsvitu století 21. vzniká dlouhá řada učebnic, které už postupně pojímají histologii daleko širě jako vědu dynamickou, morfofunkční, rozšířenou o výsledky elektronové a konfokální mikroskopie, jakož i histochemických a imunohistochemických metod, vědu, která je základním předpokladem pro porozumění pochodů patologických.

Předložená příručka je velice stručným výtahem látky, která nemůže tyto učebnice nahrazovat, ale má usnadňovat studentům prvního ročníku studia všeobecného a zubního lékařství na lékařské fakultě opakování látky, probírané v přednáškách a v praktických cvičeních. Má být také základem pro studium mikroskopické anatomie.

Tyto *Základy histologie* vznikly jako upravený a doplněný překlad autorovy starší anglické předlohy *Outlines of Histology*, opakovaně vydávané pro potřeby zahraničních studentů.

Předkládáje tento text studentské veřejnosti, chtěl bych poděkovat především svým spolupracovníkům a přátelům z Ústavu histologie a embryologie Lékařské fakulty UK v Plzni, kteří přispěli k jeho přípravě svými pedagogickými zkušenostmi. Poděkování patří i mým studentům, jejichž zájmům, potřebám a možnostem jsem se snažil po dlouhá léta vyhovět za katedrou poslucháren a laboratoří.

prof. MUDr. RNDr. Jaroslav Slípka, DrSc.
Plzeň, 2012

Pozn. spoluautora

*Profesor Slípka (1926–2013) zanechal rukopis krátce před dokončením.
Přejeme dalším generacím studentů histologie, aby jim jeho učebnice
dobře sloužila.*

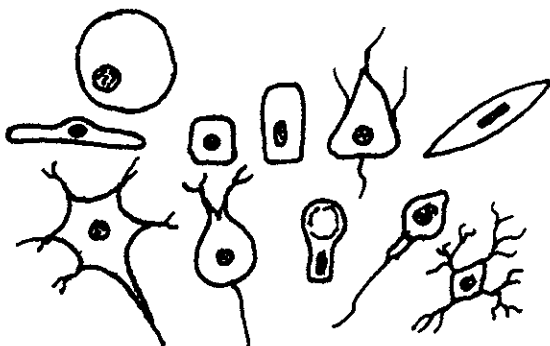
1. BUŇKA

Buňka je základní integrovanou morfoloogickou a fyziologickou jednotkou všech živých organismů, schopnou množení, metabolismu, růstu, dráždivosti a jiných specialisovaných funkcí. Odhaduje se, že tělo člověka je složeno z deseti tisíc miliard buněk! Mikroskopickým rozborem struktury a funkce buněk se zabývá věda – **cytologie**.

Buňky řadíme ke dvěma základním typům:

- **Prokaryotické** buňky, jimž chybí jaderná membrána a které postrádají membránové organely. Typem jsou bakterie.
- **Eukaryotické** buňky, které mají karyolemmu a různé membránové organely. Tyto buňky mohou tvořit soubory ve formě čtyř základních tkání mnohobuněčných organismů (*Metazoa*). Věda, která se zabývá morfologií těchto tkání, je histologie.

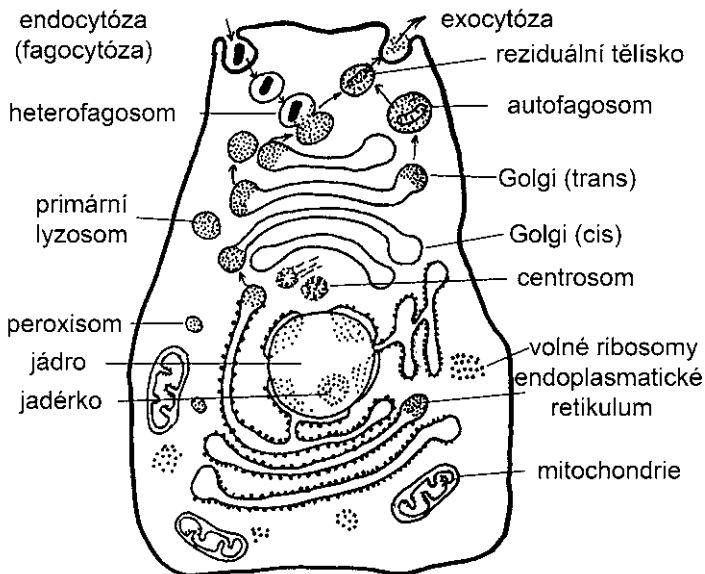
Tvar a rozměry buněk: Základní forma je kulatá, ale během vývoje tkání se stávají buňky s ohledem na jejich funkci dlaždicovými, kubickými-

Obr. 1. Tvary buněk

mi, cylindrickými, pyramidálními, větvenými, hvězdicovými apod. Tvar buněk je podmíněn a zabezpečován vnitřním „lešením“ proteinů, tvořících buněčnou kostru – cytoskelet. Buňky, které zůstávají volné, jako jsou krvinky, si zachovávají původní sférický tvar. Velikost většiny buněk lidského těla kolísá mezi 4–30 mikrometry, ale největší buňky (oocyt) mohou měřit až 150 mikrometrů. Červená krvinka svými rozměry kolem 7,5 mikrometrů slouží jako měřítko k odhadu velikosti buněk, pozorovaných ve stejném poli preparátu.

Složení: Buňka je tvořena protoplasmou, kterou dělíme na cytoplasmu (též cytosol neboli hyaloplasma), tvořící tekutou matrix těla buněčného, a karyoplasmu, obsaženou v jádru. Cytoplasmu je tvořena koloidním roztokem, ohraničeným zevně buněčnou (plasmatickou) membránou – plasmalemma. Cytoplasmu obsahuje mnoho drobných elementů subcelulární struktury, tzv. organely, které jsou zodpovědné za životní aktivity buňky. Obsahuje také různé enzymy a metabolity. Jaderná karyoplasmu obsahuje jádérko a genetický materiál ve formě chromatinu, event. chromosomů.

Obr. 2 Buňka

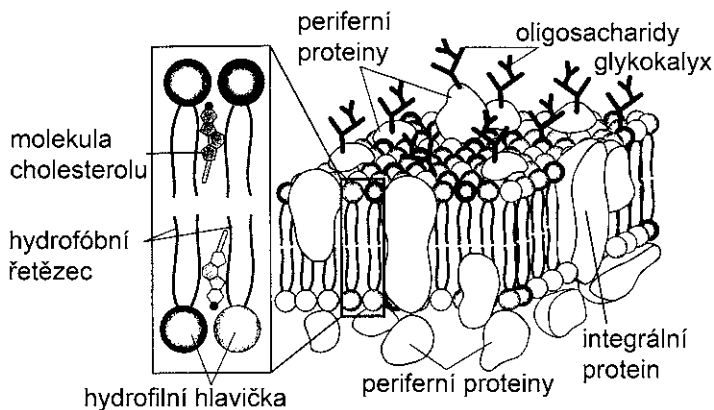
Chemická skladba buněk: vedle vody a anorganických látek obsahují buňky hlavní organické sloučeniny, tj. bílkoviny, tuky, sacharidy a nukleové kyseliny.

Hodnota pH cytoplasmy je přibližně 7,0-7,4, nicméně při použití rutinních barvicích metod se cytoplasmata mnoha buněčných typů jeví jako slabě acidofilní (tj. zbarvená růžově až růžovočerveně kyselým barvivem zvaným eosin, které je součástí rutinního barvení hematoxylin-eosin).

1.1 Buněčné membrány

Termín používáme v množném čísle, protože jím neoznačujeme jen zevní membránu, obklopující každou buňku – tj. plasmalemma (cytolemma), ale také membrány obklopující mnohé buněčné organely. Základní strukturu tvoří dvojvrstva lipidů obsahující specialisované molekuly proteinů ve spojení s povrchovými sacharidovými řetězci.

Membránové lipidy jsou trojího typu: fosfolipidy, cholesterol a glykolipidy. **Fosfolipidy** jsou uspořádány ve dvojvrstvě molekul. Každá molekula má hydrofilní hlavičku a vnitřní hydrofobní řetězec. Mezi molekulami fosfolipidů je vložen **cholesterol**, který je tu téměř ve stejném množství jako fosfolipidy a zodpovídá za mechanickou stabilitu jinak tekuté membrány. **Glykolipidy** spolu s připojenými cukry jsou exponovány extracelulárně

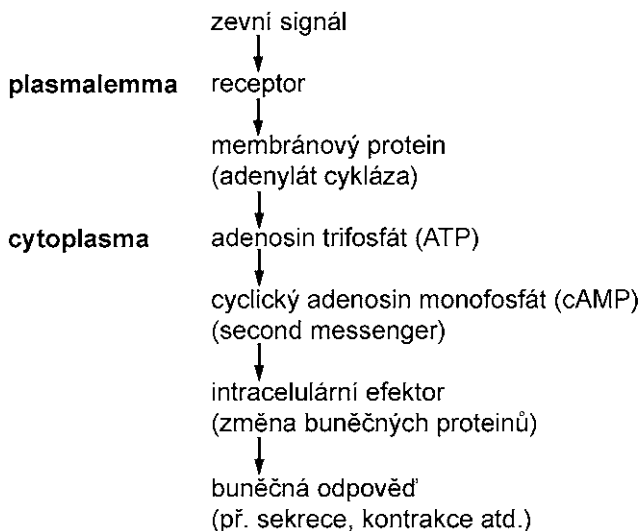

Obr. 3 Buněčná membrána

a spolu s glykoproteiny vytvářejí intercelulární komunikaci jako mediátoři buněčných interakcí, k nimž patří např. adheze a rozpoznávání.

Molekuly membránových **proteinů** mohou mít různé prostorové uspořádání vzhledem k membráně: Integrované (intrinsické) membránové proteiny procházejí celou lipidickou dvojvrstvou a vytvářejí transmembránové kanály pro průnik iontů membránou. Další proteiny jsou zasazeny do zevní nebo vnitřní poloviny membrány. **Periferní** (extrinsické) membránové proteiny nezasahují do lipidické dvojvrstvy a jsou jen volně přiloženy k membránovému povrchu.

Některé membránové proteiny plní úlohu **receptorů**, jejichž prostřednictvím buňka reaguje na vazbu **signálních molekul** (ligandů) z vnějšího prostředí. Vazba signálních molekul (uvolňovaných do mezibuněčného prostoru signalizujícími buňkami) na receptor spouští v cílové buňce nitrobuněčný systém tzv. druhých posílů (*second messengers*). Jde o kaskádu chemických reakcí, během níž může být signál zesilován a rozveden k dalším nitrobuněčným signálním drahám, které vyústí v konečnou odpověď takto podrážděné cílové buňky. Příkladem je odpověď na vazbu některých hormonů (první posel, *first messenger*), které přes receptor aktivují trans-

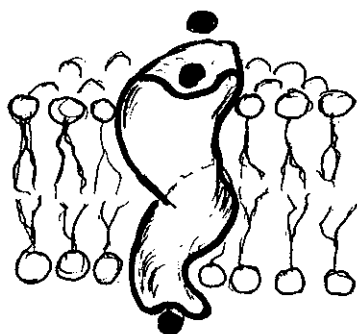
Obr. 4 Buněčné zpracování zevních signálů

membránový protein adenylátcyklasu, jejíž nitrobuněčná doména katalyzuje přeměnu ATP v cyklický adenosinmonofosfát (cAMP), který dále v buňce působí jako druhý posel.

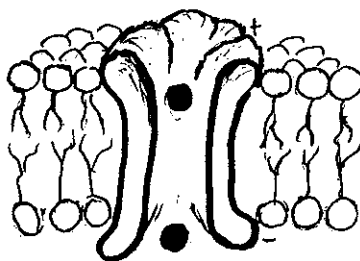
Četné membránové proteiny mají na sobě navázány polysacharidové či oligosacharidové (cukerné) řetězce, čímž se z těchto bílkovin stávají membránové **glykoproteiny**. Membránové sacharidy pokrývají buněčnou membránu jako cukerný buněčný povlak – **glykokalyx**. Oligosacharidové a polysacharidové řetězce zabezpečují každému buněčnému typu určitou povrchovou specifitu. Glykokalyx zabezpečuje rozpoznávání a adhezi různých buněčných typů, zvláště během morfogeneze. Sacharidové receptory mohou být demonstrovány barvením pomocí lektinů (proteiny extrahované z některých rostlin).

Význam buněčné membrány nespočívá jenom v udržování integrity buňky, ale také v rozpoznávání buněk a v selektivním transportu molekul. Ačkoli je buněčná membrána neprostupná pro většinu velkých molekul, je permeabilní pro užitečné malé molekuly a ionty, a tedy důležitá pro přísun potřebného materiálu do buňky, jakož i pro vyloučení zbytkových produktů. Buněčná membrána je vybavena **aktivními transportními mechanismy** k přesunům různých látek (např. glukosy, aminokyselin) určeným směrem. Malé molekuly jsou vázány na integrální proteiny, které prodělávají sérii změn k propuštění molekuly na cytoplasmatickou stranu. Některé molekuly (např. aminokyseliny, větší ionty) mohou být transportovány přes plasmalemmu selektivními proteiny pomocí mechanismu zvaného usnadněná difuze, která probíhá pasivně, tj. bez spotřeby energie a po směru elektrochemického gradientu. Příkladem **aktivního transportu**, který probíhá proti koncentračnímu spádu za spotřeby chemické energie (ATP vznikající v mitochondriích), je sodíko-draslíková pumpa sloužící k vyloučení sodíkových iontů z buňky a k antiportu draslíku do buňky (viz kapitolu o nervové tkáni).

Buňka může také přijímat makromolekuly z extracelulárního okolí invaginací buněčného povrchu – **endocytóza**. Invaginovaná buněčná membrána uzavře inkorporovaný materiál k dalšímu zpracování do endocytotického vakuolu – **endosomu**. U velmi malých molekul označujeme tento proces jako **pinocytózu** (buněčné pití – *cell drinking*) s tvorbou pinocytických váčků. Pro trávení větších částic (např. bakterií) se používá termín **fagocytóza** (pohlcování – *cell eating*) V tomto případě buňka vysílá cytoplasmatické výběžky, které materiál obklopi a stráví ho v endosomech, které zde označujeme jako fagosomy.

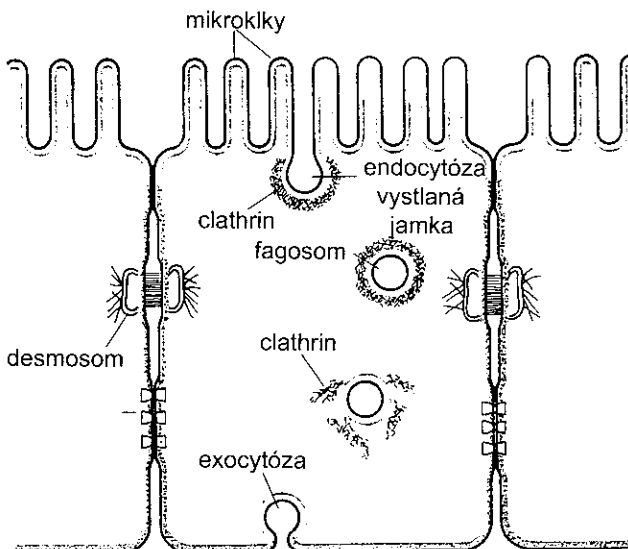
transportní protein

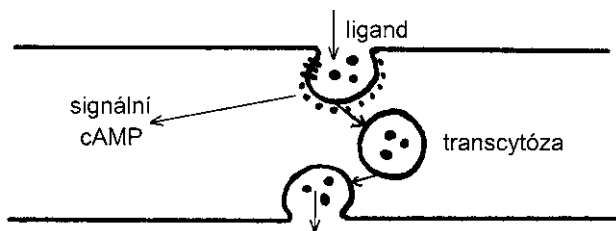
kanálový protein

Obr. 5 Membránový transport

Opačný proces k endocytóze je **exocytóza**, při níž jde o vylučování produktů, zpracovaných buňkou formou sekrece. Endocytotické váčky splynou s buněčným povrchem a vylučují svůj obsah do extracelulárního okolí.

Obr. 6 Exocytóza a endocytóza

Obr. 7 Transcytóza

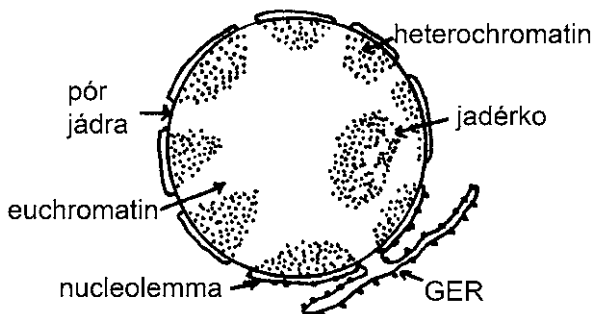
Invaginovaná plasmalemma vytváří jakousi vystlanou jamku (*coated pit*), která má na svém povrchu receptory, vážící specifické extracelulární ligandy. Jamka je obklopena na cytoplasmatické straně proteinem clathrinem ve formě mřížky. Okraje invaginované membrány pak splynou a vytvářejí endocytotický váček – endosom (fagosom). Během procesu internalisace se clathrin odlučuje a vrací k povrchu. Podobné membránové invaginace vystlané jiným proteinem – *caveolinem* – označujeme jako *caveoli*. Zajišťují transport látek pomocí váčků z jedné strany ploché buňky (např. endotelové buňky vystylající krevní a mízní cévy) na stranu protilehlou. Takový proces nazýváme **transcytóza**. Receptory váčků hrají také úlohu intracelulární signalisace při spouštění kaskád intracelulárních informačních molekul (např. buňky hladkého svalu).

1.2 Jádro

Jádro je největší membránově ohraničenou, sférickou nebo ovoidní organelou, ležící obvykle ve středu buňky. Chybí jen u zralých savčích erytrocytů. Jeho průměr obvykle kolísá mezi 5–10 mikrometry. Je tvořeno jadernou plasmou (matrix) označovanou jako **karyoplasma** nebo nukleoplasma, která obsahuje chromatin a **jadérko** (*nucleolus*) a je ohraničena vůči cytoplasmě jadernou membránou – karyolemma (*nucleolemma*).

Karyolemma je tvořena dvěma koncentrickými membránami, oddělenými od sebe úzkým prostorem **perinukleární cisterny**, který může být spojen s hrubým endoplasmatickým retikulem. Na vnitřní membráně jsou zakotveny vláknité proteiny – laminy, které tvoří jakési lešení pro karyoplasmu. K zevní membráně mohou být připojeny ribosomy. Obě membrány

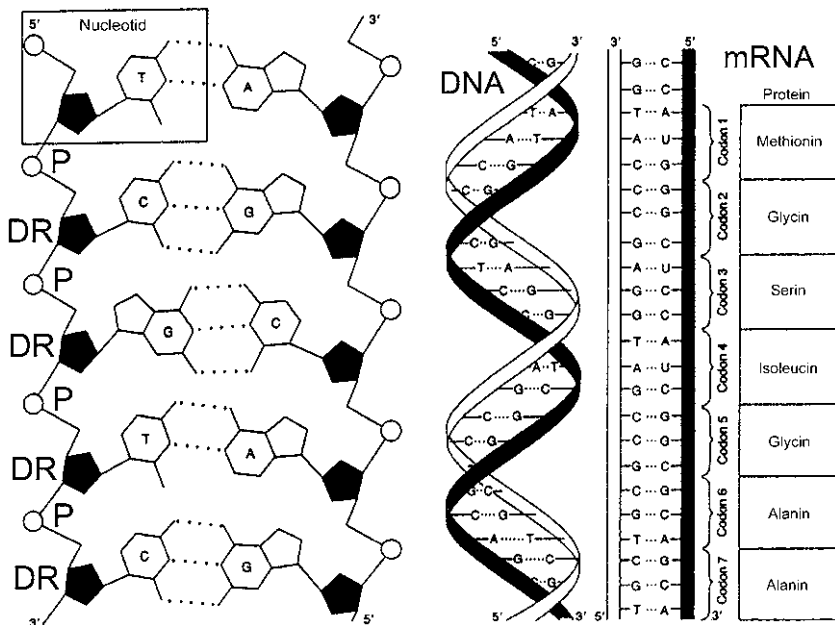
Obr. 8 Jádro

splývají v četné cirkulární **nukleární póry**, které nejsou otevřené, ale jsou přepaženy proteinovou diafragmou, prostupnou jen pro některé molekuly, např. mRNA.

Jadérko – nucleolus je zahuštěná nemembranózní struktura uvnitř jádra, viditelná jen během interfáze. Měří průměrně 1–3 mikrometry, přičemž aktivní buňky (embryonální, nádorové aj.) mají jadérko zvláště nápadné či mají více jadérek. Barví se bazofilně a mizí během buněčného dělení, ale objevuje se znovu v telofázovém stadiu mitózy. Jadérko je bohaté na rRNA a proteiny, akumulované do ribosomálních podjednotek, které pak přecházejí do cytosolu nukleárními póry. Skládá se ze tří odlišných oblastí: Světlá oblast, *pars amorpha*, reprezentuje tzv. oblast jadérkového organisátoru. Tady leží hroty pěti chromosomů, jejichž geny (nukleolární organisátory) kódují rRNA. Spíše vláknitá struktura, dříve nazývaná nucleolonemna, se skládá z *pars fibrosa* a je složena z primárních přepisů genů rRNA, vychozících forem ribosomů. Zrnitá oblast, *pars granulosa*, se skládá z dozrávajících ribosomálních podjednotek.

1.2.1 Chromatin

Existují dvě formy chromatinu: **Heterochromatin** se vyskytuje jako shluky hrubých zrníček, většinou přilehlých k jaderné membráně a reprezentuje inaktivní formu chromatinu. Euchromatin je tvořen aktivní DNA a zaujímá světlou oblast karyoplasmu. Struktura euchromatinu je viditelná jen v elektronovém mikroskopu.

Obr. 9 Molekula DNA

Molekula **deoxyribonukleové kyseliny (DNA)** je složena ze dvou pentlic polynukleotidů stočených do formy dvojité šroubovice. Na každé pentlici se střídají molekuly cukru **deoxyribózy** a molekuly **kyseliny fosforečné**. Na každou molekulu cukru se váže **dušíkatá báze**. Báze se vyskytují ve dvou typech: **purinové** (adenin a guanin) a **pyrimidinové** (cytosin a thymin).

Ve šroubovici DNA jsou báze uspořádány tak, že vždy purinová báze na jedné pentlici se doplňuje s protilehlou pyrimidinovou bází na druhé spirále. Spojují se tedy zákonitě vždy jen **adenin s thyminem (A = T)** nebo **cytosin a guanin (C ≡ G)**. Spojení bází je vodíkovými můstky. Bázi, vázanou na deoxyribózu označujeme jako **nukleosid**, po fosforylaci jako **nukleotid**. Různým uspořádáním těchto bází po délce šroubovice (tzv. sekvence nukleotidů) je zapsána v DNA genetická informace.

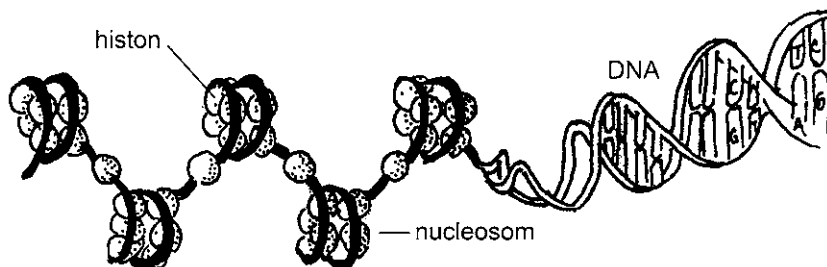
DNA je nositelkou genetické informace. Přenos informace ze sekvence nukleotidů DNA k tvorbě proteinů obstarávají tři formy RNA: **ribosomál-**

ní (rRNA), **transportní** (transferová – tRNA) a **informační** (messengerová – mRNA). Molekula ribonukleové kyseliny má jen jednu pentlici, takže se sama nereplikuje a všechny formy RNA jsou přepisovány z DNA. Deoxyribonukleová kyselina slouží jako šablona komplementární pentlice RNA během jejího přepisu (transkripce). RNA se liší od DNA tím, že místo deoxyribózy je tu cukr ribóza a báze thymin (T) je nahrazena bází **uracilem** (U).

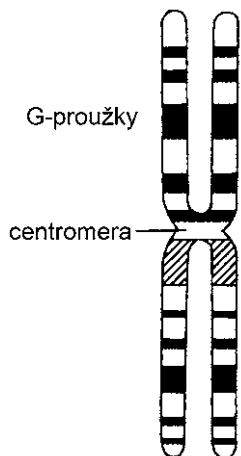
Chromatin je tvořen hlavně pentlicemi DNA stočenými kolem proteinů – **histonů**. Základní jednotkou chromatinu je **nukleosom**. Jde o pravidelně se opakující globulární struktury jako korálky na nitě. Nukleosomy tvoří chromatinové vlákno o síle 30 nm. Chromatinová vlákna se vinou kolem chromosomální bílkoviny během dělení buňky a kondensují se v **chromosomy**, viditelné již ve světelném mikroskopu.

Během mitózy je chromosom tvořen dvěma raménky, vycházejícími z **centromery**. V místech komplementárních bází adenin-thymin se vytvářejí na chromosomech **G proužky** (viditelné v barvení podle Giemsy), typické pro každý chromosom a charakteristické pro každý druh organismu. Na specifických místech DNA molekuly jsou umístěny jednotky dědičnosti, označované jako *geny*. Každý gen reprezentuje specifický segment DNA molekuly, které kóduje syntézu určité bílkoviny.

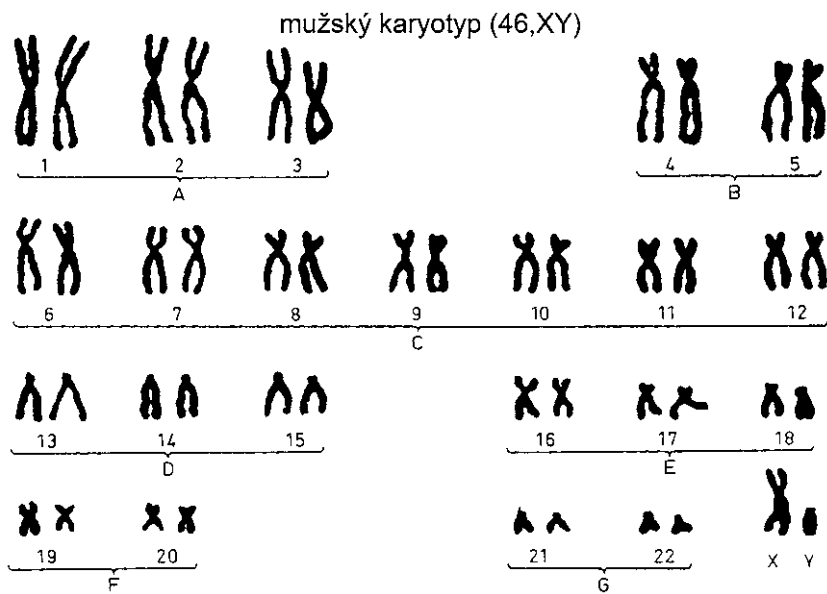
Počet chromosomů bývá u určitého druhu konstantní. Genetická informace uložená v DNA chromosomálních sad jedince se nazývá **genom** (v širším slova smyslu sem kromě jaderné DNA patří i mitochondriální DNA). Počet a typ chromosomů jednotlivce je znám jako jeho **karyotyp**. Genom člověka tvoří za normálních okolností 46 chromosomů. Tento **diploidní** počet reprezentuje 23 párů chromosomů. Z nich 22 párů jsou tě-

Obr. 10 Vlákno chromatinu

Obr. 11 Kondenzovaný chromosom viditelný a obarvený během mitózy

Obr. 12 Mužský karyotyp